

Proloog

Het klokje op het dashboard geeft kwart voor elf aan als de bus aan de kant van de weg tot stilstand komt. Het is donker. Het uitgestrekte landschap van de Portugese Alentejo oogt leeg, maar dat kan elk moment veranderen.

Haastig stapt de chauffeur uit en loopt om de bus heen naar de achterkant om de deuren te openen. Een laatste angstvallige blik om zich heen, maar er is niemand te zien. Een krachtige ruk is voldoende om de enigszins klemmende deuren te openen. Terwijl de bestuurder zich naar binnen buigt om iets zwaars dat op de bodem ligt naar zich toe te trekken, is alle aandacht gericht op een eventueel geluid in de omgeving, klaar om bij het eerste naderende voertuig de hele operatie af te blazen. Het blijft echter stil. De bijna volle maan zorgt voor voldoende licht om te zien wat er moet gebeuren, zelfs in het donkere binnenste van de bus. Een laatste forse ruk en het zware pakket ploft met een doffe dreun op het asfalt. Het valt niet mee om het als een levenloos iets te beschouwen. Zelfs er zo min mogelijk naar kijken om niet stil te hoeven staan bij wat er moet gebeuren, valt zwaar. Met handen en voeten lukt het om de langwerpige vorm richting de kant van de weg te schuiven. Nu blijft de chauffeur even hijgend staan, gebogen, de handen op de knieën voor de allerlaatste actie. Met een diepe zucht, een manier om alle kracht die er is te verzamelen, krijgt het levenloze voorwerp de allerlaatste zet, zodat het door het hoge gras heen rolt en ergens, uit het zicht, tot stilstand komt.

De chauffeur komt overeind, werpt opnieuw een bezorgde blik om zich heen, maar ziet geen enkel teken van leven. Een laatste kritische blik, maar de berm ziet er exact zo uit als daarvoor. Het kan wel dagen, weken of misschien zelfs maanden duren voor iemand hier iets vindt.

Zanderige handen worden afgeveegd aan de pijpen van de spijkerbroek, waarna de chauffeur om de bus heen loopt. Het klokje van het dashboard geeft aan dat er nauwelijks vijf minuten zijn verstreken, al voelt het langer. Zonder een seconde tijd te verspillen met nadenken over wat er zojuist heeft plaatsgevonden, draait een verbazingwekkend vaste hand de sleutel in het contact om en start. Er is geen enkele reden

om niet op tijd te zijn bij het afgesproken punt in Portel. Dit was noodzaak, geen enkele leider accepteert het als een medewerker de boel naait. Het is niet alleen uit zelfbehoud, maar ook een waarschuwing voor anderen die wellicht hetzelfde willen proberen.

Bij het eerste karrepad volgt een U-bocht en even later rijdt de bus in noordelijke richting, langs Vidigueira op weg naar Portel. De gedachte aan wat er zojuist heeft plaatsgevonden, wordt resoluut opzij geschoven. Alle aandacht is gericht op de op handen zijnde levering. De zaken gaan door alsof er niets is gebeurd.

Hoofdstuk 1 - ergens in Frankrijk

De oude, witte bestelbus rijdt met een rustig gangetje over de A10. Ze hebben Parijs een uurtje geleden achter zich gelaten en de eerste stop voor vandaag is een motel tussen Bordeaux en de Spaanse grens.

‘Moe?’

De man achter het stuur werpt een vragende blik naar de vrouw op de bijrijdersstoel, die net een geeuw achter haar hand verbergt. Betrapt schudt ze haar hoofd.

‘Niet echt moe, beetje saai die snelweg,’ geeft ze toe, ‘maar dat verandert zodra we morgen de Pyreneeën naderen. Bergen geven me altijd een vakantiegevoel, al is dit natuurlijk geen vakantie.’

Ze gaat iets meer rechtop zitten en legt in een liefdevol gebaar haar hand op z'n been om er een kneepje in te geven.

‘Wil je dat ik een stuk rijd?’ biedt ze aan, hoewel ze hoopt dat hij haar aanbod afslaat. Het rijden met de bus op Franse snelwegen met de diverse tolpoortjes is niet haar idee van een ontspannen rit. Ze heeft vanaf haar twintigste haar rijbewijs, maar heeft al een paar jaar geen auto meer, omdat ze in de stad alles met de fiets op het openbaar vervoer kan doen. Bovendien heeft ze niet veel vertrouwen